Гійом Аполлінер
Із збірки "АЛКОГОЛІ"

Перекладач: Микола Лукаш
Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Перекладі/ К.:Дніпро,1990

ЗОНА

Старовина обридла нам безмежно

Ти чуєш бекають мости пастушко Ейфелева вежо

У печінках сидять антична Греція і Рим

Автомобіль і той здається тут застарим
Тільки релігія в нас залишилась нова-новісінька
Проста як аеропортівський ангар як трамвайна вісімка

Тільки християнство в Європі не встигло ще оепопеїться
І папа Пій являє тип наймодернішого європейця
А тобі сором бо вікна цікаві їдять тебе поїдом
Зайти до церкви на вранішню сповідь
Читаєш проспекти каталоги співучі горласті афіші
От поезія ранку а для прози газети зручніші
25 сантимів за випуск пригоди кримінальна хроніка
Портрети знаменитостей інформація он яка

Я бачив сьогодні вранці вулицю забув як зветься
Нова і чиста сурмою сонячною ллється
Робітники урядовці вродливі стенотипістки
Щобудня чотири рази по ній проходять пішки
Уранці тричі ревуть там сирени мідні
Дзвін як скажений гавкає там опівдні

Вивіски написи об'яви реклами
Лящать звідусіль папужими голосами
Я люблю цей симпатичний індустріальний модерн
Між вулицею Омон-Тьєвіль і авеню де Терн
Ось молода ще вулиця ти хлоп'я і мама тебе
Убирає в біле або в голубе
Ти дуже побожний як і вірний твій друг Рене Даліз
Пишнота церковна зворушує вас до сліз
О дев'ятій як газ зблакитніє з дорміторію до каплиці
Викрадемось було та й ну цілу ніч молиться
А уроча й одвічна глибінь аметистова знову і знову
Сяйвом огнистим славу являла Христову

То голублена нами лілея прекрасна
То світич рудоволосий що ніколи од вітру не згасне
То блідий та обагрений Син скорбної матері
То древо що буйнує намоленими стигматами
Шибениця подвійна честі й безсмертя
Зоря шестидільна
Бог що вмирає в п'ятницю і воскресає в неділю
То Христос возноситься в небо чим не авіаспорт
По висоті безперечно він побив світовий рекорд
Христос зіниця ока
Двадцята зіниця віків двадцяте століття
Подібно Христу птахом злітає в повітря
А з преісподніх глибин біси підіймають зв'ягу і змагу
Ах то чаклун під пару юдейському Симону Магу
Ах він на воду виходить із лодій виходить він злодій
Ах він ще дума й літать то виходить він тать
А за ясним вольтижером вже ангели гожі летять
Аполлоній Тіанський Єнох Ілля та Ікар
Ширяють навколо першого літака
Лише часом розступаються пропускають без черги
Попів що з святими дарами прямують у світ невечерній

Літак нарешті сідає стримавши останній ривок
Тоді небо заповнюється мільйонами ластівок
Налетіли соколи сови і ворони-гаврики
Ібіси марабу і фламінго прилинули з Африки
Ширяє і Рок овіяний легендами птах
Адамову голову першу заціпивши в пазурах
З надхмар'я орел шугонув з погрозливим клекотом
Малюпунькі колібрі принеслися з замор'я далекого
З Китаю прибились довгасті й гнучкі однокрильці пі-ї
Спареним льотом вони відбувають мандрівки свої
Голуб-дух непорочний явився навіч
Його ліро хвіст ескортує а з ним вічкастий павич
І фенікс що вміє сам відродиться

Із приску випурхує огниста жар-птиця
Сирени покинувши підводні скелі
Співають всі три раді та веселі
Орел і фенікс і пі-ї з Китаю ці
Всі з авіамашиною сестряться братаються

Ти в Парижі самотній між юрмами товпишся
Мимо тебе ревуть чередою автобуси
Туга кохання вогнем підступає до горла
Неначе тобі судилась довічна погорда
Якби жив ти давніше то напевне пішов би в ченці
А тепер то аж соромно як молитва крутнеться на язиці
Сам засмієшся із себе мов пекло кругом загуло
Іскри сміху золотять життя твого тло
Те життя мов картина повішена в темнім музеї
Часом підходиш ближче поглянуть на неї

Ти йдеш по Парижу жінки якісь аж криваві
Це було бодай і не згадувать це було як врода конала в неславі

Богоматір у щирому полум'ї дивилась на мене в Шартрі
Серце Ісусове кров'ю кропило мене на Монмартрі
Як почую слова блаженства в мені заниває утроба
Любов на яку недугую то немов сороміцька хвороба
Образ той невідчепний причинець безсоння і невпокою
Хоч де б ти був поруч тебе настирно іде маною
А ось ти вже на Середземнім надмор'ї
Де цілорічно цвітуть запахущі лимони
Катаєшся човном любуєш на світлі затони
І друзі з тобою один із Ніцци два з Турбії один із Ментони
Стежим за рухами спрута в глибині який страшеленний
А між баговинням шастають рибки Христові емблеми

А ось ти в заїзді десь на околиці Праги
Сидиш у садку за столом на столі троянди
Так любо й мило писання безжурно покинеш
І дивишся на оленку що заснула в серці в квітини

Ти побачив своє відображення в агатах Святого Віта
Сумно так стало хоч зараз тікай з цього світу
Шалієш од світла мов євангельський Лазар-харпак
Стрілки на дзигарях в єврейському кварталі йдуть навспак
І ти до себе в минувшину нехотя чалиш
Звільна підіймаючись на високі Градчани
Чи ввечері слухаючи як чехи спів заведуть при вині

Ось ти вже у Марселі а там кавунів кавунів

Ось ти в Кобленці в готелі великопанськім

Ось у Римі сидиш під якимсь екзотом японським

Ось ти в Амстердамі з красунею вона по суті бриденька
І збирається вийти заміж за лейденського студента

Тут винаймають поденно так звані cubicula locanda*
Кілька разів пам'ятаю і я притулку шукав там

А ось ти в Парижі сидиш перед слідчим
Немов у злочинця у тебе вимагають свідчень

Їздилось тобі всяко і сумно і весело
А роки непомітно крутили свої перевесла
І в двадцять і в тридцять кохання все та ж сумота
Дурню дурню одурений на що ти розтринькав літа
Страшно глянути на власні руки я щохвилі ладен заридати ридма
Над тобою кохана над тим що тебе налякало рідна

Жаль дивитись як тяжко нещасним отим емігрантам
Вони віруют моляться мами груди дають немовлятам
Уже ними протхнувся весь вокзал Сен-Лазар
Вони вірять у зірку свою мовби їм чарівник показав
Вони вже в думці розбагатіли
І вернулись додому з тії Аргентіни
Одна родина везе червону перину як інший серце своє несе
І та перина і наші мрії нереальне те все
Із цих емігрантів і тут залишаться декотрі
На крайгородді оселяться залізуть у нетрі
Часом виходять я бачу на вулицю просвіжиться
Шахові фігури і ті частіш міняють позицію

Чимало між них євреїв єврейки нап'явши перуки
Сидять цілі дні в крамничках нидіють там сараки

У барі брудному станеш кави візьмеш за два су
Злидні навколо тебе злидні такі аж сум

Ввечері в ресторані збавиш чимало часу

Жінки ці й не лихі та в кожної своя турбота
І кожна когось та мучила навіть найбридша бридота

У тої он батько поліцаєм на острові Джерсі
У руки що я не бачу їй холод ципками вжерся

Ще й шви о нещасна десь на низу живота

Усміхом сміхом жахливим я знизив до неї уста

Ти вже сам надходить світанок
По вулицях дзенькають бідони молочарок

Ніч відходить неначе прекрасна метиска
То сумирлива Лія чи Фердіна кігтиста

І ти п'єш алкоголь цей палкий як життя
Життя що ти п'єш як п'янюче пиття

І ти йдеш собі пішки до своєї квартири в Отейлі
Щоб заснути між ідолів з Океанії та Гвінеї
Це Христи тільки іншого кшталту та іншої віри
Недотворені вісники неясної надії

Прощай Прощай
На горло скаране сонце

---

* Спальні, які здають у найм (латин.).

МІСТ МІРАБО

Під мостом Мірабо струмує Сена
Так і любов
Біжить у тебе в мене
Журба і втіха крутнява шалена

Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є

Рука в руці постіймо очі в очі
Під мостом рук
Вода тече хлюпоче
Од вічних поглядів спочити хоче

Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є

Любов сплива як та вода бігуча
Любов сплива
Життя хода тягуча
Надія ж невгамовано жагуча

Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є

Минають дні години і хвилини
Мине любов
І знову не прилине
Під мостом Мірабо хай Сена плине

Хай б'є годинник ніч настає
Минають дні а я ще є

ПІСНЯ НЕЛЮБОГО

Коли співав я цей псалом
У році дев'ятсот і третім
Не знав я що моя любов
Неначе фенікс після смерті
Огненної воскресне знов

В передніч лондонську туманну
Зустрівсь мені один лайдак
Геть схожий на мою кохану
І зирконув на мене так
Що я від сорому зов'янув

За босяком я йшов слідком
За свистуном безцеремонним
Здавався вулиці огром
Розверзнутим Червоним морем
Він Ізраїль я фараон

Хай цегли хвилі стануть диба
Як мав би я коханням грать
Хай буду нільський я владика
Його сестра-жона і рать
Як ти у мене не єдина

І знов на розі що горів
Огнями всіх своїх фасадів
В кривавім сяйві ліхтарів
Роз'ятрених в тумані саден
На неї схожу жінку стрів

Той самий погляд аж льодовий
На голій шиї той же шрам
П'яна з таверни йшла брудної

І я збагнув весь нонсенс драм
І розпізнав всю фальш любові

Коли в свій дім вернувсь Улісс
Після стількох жертвоприносин
Його впізнав старенький пес
І Пенелопа із-за кросен
Назустріч вийшла не без сліз

І цар Душ'янта був веселий
Шакунтала його жона
Як він вернувсь із чужозем'я
Бліда з жадання і ждання
Голубила самця газелі

Згадав я щастя тих царів
В ту мить коли любов-омана
І та що я не розлюбив
Штовхались тінями в тумані
Троюдячи мій давній біль

Жалі ви ведете до пекла
Я ж прагну раю забуття
За поцілунок твій напевно
Владар-злидар оддасть життя
Продасть і тінь свою славетну

Я весь в минулім як в зимі
Зігрій же серце сонце Пасхи
Закрижаніле у пітьмі
Ще більш ніж сорок серць Себасти
Що мордувались нелюдьми

Мій спомине гінкий кораблю
Вже ж ми наплавались удвох
Гірко-солоними морями
Вже ж ми наплакались удвох
І ранками і вечорами

Прощай облудо в пітьмі зник
Кохання привид пелехатий
З тією злившись що торік
Її в Німеччині я втратив
І не побачу вже повік

Молочна путь сяйлива сестро
Білявих ханаанських рік
І тіл коханок білочреслих
Чи пригойдає твій потік
Нас до галактик новоскреслих

Тут інший рік згадав я знов
Був ранок радістю повитий
І мужньо я співав любов
Був місяць любень місяць квітень
І все всміхалось нам обом

АЛЬБА, СПІВАНА КОЛИСЬ НА ВЕРБЕНУ

Весна красна у сурми грає
Ходім Пакетто в зелен гай
Рожевий шум на небокраї
Навколо чутъ пташиний гам
Амур усе і всіх скоряє

Ізнов між нас Венера й Марс
Палких обіймів не розняти

Любисъ кохайсь і не ховайсь
Танцюють голі боженята
Між буйних рож грайливий валъс

Моє до тебе ніжне слово
Нарцис розів'є і тюлъпан
Кругом так любо і розлого
Витъохкує в сопілку Пан
І жаби кумкаютъ волого

*

Померли ті боги старі
Великий Пан Христос і Ерос
І верби хиляться в журі
Й коти нявкочуть і тепер ось
В Парижі плачу я в дворі

Я я що знаю всі рефрени
Жалі-плачі моїх років
Рабів моління до мурени
Нелюбого похмурий спів
Орфея клич і зов сирени

Любов померла я тремчу
Про неї пам'ять неодзовна
Кумир святий мені в очу
Як жінка вмерлого Мавзола
Я вірний в горі і в плачу

Я вірний як той хміль тичині
Як пес господарям своїм
Як запорожці душі щирі

Побожні лотри й гультяї
Своїм степам і предківщині

Прийміть Півмісяця ярмо
Що гордо сяє в високості
Я зодчий славних перемог
Мої завзяті запорожці
Султан і пан ваш цар і Бог

Вклоніться правій нашій вірі
Так написав до них султан
Зареготали чуприндирі
І тут же в відповідь листа
Ушкварили бундючній хирі

ВІДПОВІДЬ ЗАПОРОЖЦІВ ТУРЕЦЬКОМУ СУЛТАНОВІ

Царя небесного харцизе
Високорогий сатано
Не годимося ми в підлизи
Жери-но сам своє лайно
Воно нам в пельку не полізе

Крамарю грецъкий просмердівсь
Ти тюлъкою на честъ ісламу
І палями обгородивсь
Швидка напала твою маму
І ти в дрислинах уродивсъ

Поділъський кате струп'я вкрило
Тобі все тіло мов шпориш
Конячий зад свиняче рило
Побережи дурний свій гріш
На масті та святе курило

*

Молочна Путь сяйлива сестро
Білявих ханаанських рік
І тіл коханок білочреслих
Чи пригойдає твій потік
Нас до галактик новоскреслих

Пекуча сіль в очах повій
Кохання гарне як пантера
Цілунок флорентійський твій
В устах горенить ще й тепера
А долі в нас пішли в роздвій

Від поглядів її над Рейном
Рої здіймались зореві
В очах їй плавали сирени
А цілувались до крові
Що аж ридали феї ревно

І все ж душею сироти
Я жду біля моста Повернень
І як колись із темноти
Ця жінка вернеться до мене
Я їй скажу Нарешті ти

Небесні ллються дунаї
Крізь голову порожню й серце
О мої бочки Данаїд
Я з радістю віддав би все це
Щоб стати знов дитям наївним

Тебе я не забуду ввік
Моя голубко незриданна

Мій білий рейде де ти зник
Мій дальній острове Жадання
Моя трояндо мій гвоздик

Фавн козлопан Дідона й Федра
Піравсти й Ельмові огні
І долі дві злиденна й щедра
Круг шиї зашморги тугі
На біль мій всеогненна жертва

Єдиноріг і козеріг
Дублюєш долю ти мій болю
І це б я отак-о згорів
На тім святім кострі з тобою
В пелюстках ранньої зорі

Злобоже ти блідий кумире
Жерці-безумці одягли
У чорне вже твої офіри
Даремно сльози всі лили
Злобоже ти не гідний віри

А ти повзуча манія
Бог над померлими богами
Вимірюй землю п'ядь у п'ядь
Яка ще стелеться під нами
О тінь моя стара змія

По сонцю на твою вподобу
Тебе водив я день при дні
Похмура подруго до гробу
Належиш марна ти мені
О тінь моя моя жалобо

Зима померла вся в снігах
Вже білі вулики спалили
А по гаях і по садах
Весну ясну і квітень милий
Піснями славить кожен птах

Смерть імортелів срібнолитих
Сніг розливаючись сріблом
Тіка від гусениць оливних
Весни утішниці сіром
Що знов всміхаються сумливо

А в мене серце все в карбах
Як зад в шовках у дам з Дамаска
Тебе любив я дуже ах
Так зле я мався що зламався
Добуто з піхов враз сім шпаг

Сім шпаг із піхов враз добуто
Сім обосічних жал жалів
У серце врізалося люто
Аж розум з болю ошалів
То як же можу я забути

СІМ ШПАГ

Що перша з чистого срібла
Ім'я ж таке тремке Паліна
У неї лезо сніжна мла
Й кривава гибель гібелліна
Вона Вулкана в гріб звела

А друга на ім'я Нубоса
Як та веселка виграє

Боги її до шлюбу носять
Убила тридцятъ Бе-Ріє
Так їй судила Карабоса

А третя жінка голубінь
Але по суті то вже фалос
Прозванням Люль де Фалътенен
Несе його посланець карл ось
На чистім обрусі льнянім

Четверта зветься Малурена
Ріка зелено-золота
Де вечорами незмаренна
Купалъниць мріє нагота
І лине пісня веслярева

А п'ята шпага Сент-Фабо
Найкраще в світі веретено
Чи кипарис поміж гробів
Де вітер никне молитвенно
Вночі ж палаючий собор

А шоста ця металом славна
І має ніжністъ у руках
Розстаємося ми щорана
Прощай іди он-о твій шлях
Півні фанфаристо горланять

І сьома сходить нанівець
То жінка квітка бездиханна
Останній гість мій молодець
Захряснув двері за коханням
Я вас не знаю і кінець

*

Молочна Путь сяйлива сестро
Білявих ханаанських рік
І тіл коханок білочреслих
Чи пригойдає твій потік
Нас до галактик новоскреслих

Випадку демони щокрок
Ведуть нас по мотивах зорніх
І рід людський іде в підскок
Танцює задки до безодні
Під шаленистий гук скрипок

О долі долі незглибимі
Царі скажені як ножі
Жінки-зірки що не любили
Не вгріють вас на ложі лжі
В пустелі світу нелюдимій

Старий принц-регент Луїтпольд
Намісник королів безумних
Як він ридає з тих незгод
Коли блудні вогні без зуму
Ведуть купальський хоровод

Сумів палац без господині
Вітри гули без заборол
На білім озері мов диво
Плив човен повен баркарол
Ячав присмертно лебедино

Втопивсь у срібній тій воді
Якось володар-загорілець

І виплив мертвий а тоді
Лежав на березі горілиць
В мінливе небо все глядів

Червневих сонць палюча ліра
Болючі пальці обпіка
В нуртах марінь душа зомліла
Знов у Париж я приблукав
І рад би вмерти і несила

Неділі довгі тут аж страх
І катеринки невгомонні
По сірих хлипають дворах
І квіти хиляться з балконів
Падучих веж чудний парад

А вечори хмільні від джину
В електросяйві мерехтять
Снують трамваї без упину
В огнях зелених дзеленчать
Розпачливу журбу машинну

Кафе паризькі п'яні в дим
Сифонів шип і шик гарсонів
Гудуть на тисячу ладів
Кричать любов циган безсонних
Тобі тобі що я любив

Я я що знаю всі рефрени
Жалі-плачі моїх років
Рабів моління до мурени
Нелюбого похмурий спів
Орфея клич і зов сирени

ПАЛАЦ-ПІДНЕБІННЯ

В долину Марень до палацу Розамонди
Думки мої мрійкі рої дрібні роять
Палац дар короля встає безчільно онде
Мов голий той король між шмаганих троянд

Думки розбіглися босоніж серед саду
Їх тішить бачиться жабине попурі
І кипарисові кужілки угорі
Вже й сонце брязнуло квіток ясне свічадо

Кривавиться стигмат долоні проти шиб
Хто захід прохромив який підбитий лучник
Живицю що гірчить вино солодке шипр
В ягняти білого я пив на тайних учтах

На гостряки колін монарха-перелюбця
На тридцять перший май на свид його і юнь
Коханка зиркає й чаклунські токи ллються
Із круглих тих очей в яких чаїться гунн

Владарко дум моїх з гладким перловим крупом
Перлистіших нема ніде перлових круп
Кого чекаєш ти
З думок моїх красунь довірилась кому б
Іде їх ціла трупа

Стук стук Заходьте в вестибюль надворі млисто
Як лампка мерехтить клейнод-золотожар
За коси голови на вішалки повісьте
А небо мов нічне голчастих повне жал

В світлиці на бенкет уже столи накрили
І смаженини дух гостям аж ніздрі дме
Із двадцятьох супів три кольору урини
Король двійко яєць спожив у консоме

А потім принесли кухарчуки маліські
Філе з моїх думок з них кожна ласий шмат
Біфштекси з битих мрій криваві по-англійськи
І з спогадів моїх шаткований форшмак

І мали мерзлий смак їлкої мамонтини
Наїдки з мертвих від тисячоліть думок
А в звивинах моїх примари закрутили
Кістками дзвонячи мертвецький свій танок

Непутнім голосом їдоме верещало
Що Боже крий!
Але живіт голодний все глухий
Трощили кості аж за вухами лящало

Ах Боже крий! Що там стояв за лемент
Од пирогів од лагомин і од м'ясив
Де язики вогню де ті свята зелені
Моїм думкам усіх країн усіх часів

СМЕРК

Вже нави завели танок
Між трав де світло дня тонкіша
Там роздяглася арлекінша
І виглядається в ставок

Фігляр розкривши ночі браму
Розхвалює нову програму

Тим часом небо все збляка
Лиш зорі ніби з молока

Ось арлекін блідий із кону
Вітає чемно глядачів
Відьом циганського закону
Фей чарівниць і відьмачів

Укравши зірки тьмяний спалах
Жонглює шпарко миг-миг-миг
А вішальник перстами ніг
Акомпанує на цимбалах

Сліпа дитя колише глянь
З ланятами проходить лань
А карлик дивиться з докором
На грандіозний цей декорум

КОРТЕЖ

Пташе сумирний зворотного льоту пташе
Ти звив гніздо в повітрі
На тій межі де сонце наше світить
Спусти другу повіку земля тебе засліпить
Як голову зведеш

І я собі зблизька такий хмурний та хмарний
Туман що повива розсвічені ліхтарні
Рука що застує зненацька світ очам
Подоба непрозорої куртини
Піду осяяний між сумовитих тіней
Світил улюблених вберу у себе чар

Пташе сумирний зворотного льоту пташе
Ти звив гніздо в повітрі
На тій межі де світить моя пам'ять
Спусти другу повіку
Не через сонце і не через землю
А через той огонь крутий що потужніє ненастанно
Побачиш він колись єдиним світлом стане

Колись
Колись я ждав себе самого
Казав Гійоме час тобі прийти
Щоб я спізнав нарешті що я за один
Адже я знаю інших
Я знаю їх п'ятьма й ще кількома чуттями
На ноги їм погляну і вже можу тисячу таких людців відтвори
На ті панічні ноги чи на одну лиш волосинку
Чи на язик якби мені забаглось бути лікарем
Чи на дітей якби мені забаглось бути пророком
На кораблі хазяйські на пера моїх колег
На мідяки сліпців на руки німтурів
Або на лист по словах а не за письмом
Вгадаю зараз скільки років тому хто його писав
Зачую тільки дух їхніх церков
Чи дух річок що через їхні міста течуть
Чи пахощі квіток у парку
Чи навіть дух собачки о Корнелію Агріппо
І я вже опишу докладно твоїх співгородян по Кельну
Царів їх звіздарів і тлуми урсулінок
Що ти по них судив так зле про всіх жінок
Попробую на смак який де лавр викохують
І знаю вже любить чи глузувать
Торкнусь одежі і вгадаю чи ти мерзляк чи не мерзляк
О люди я вас знаю
Почую тільки кроки
І непохибно визначу куди вони прямують

Я стільки вас пізнав
Що будь-кого завиграшки реконструюю

Колись я ждав себе самого
Казав Гійоме час тобі прийти
Все любе ринуло ліричною юрбою
Мене лиш не було серед тієї многоти
Ішли там велетні в зеленім жабуринні
Як вежі острови пливли на субмарині
З ясних морських глибин я враз на кров добувсь
Забилось серце вже затріпотався пульс
Втім по землі пройшли якісь племена білі
В руках у всіх були троянди не мечі
І мову люди ті творили ідучи
Я перейняв її бо говорить кортіло
Ішов кортеж а де ж моє у ньому тіло
О скільки їх пройшло і всі оті не-я
По дрібці скинулись мені на повне я
Мене як вежу ту потроху будували
І завдяки всім тим тілам речам вікам
Нарешті я постав з'явивсь нарешті сам

Віки старі віки творці мої знебулі
Дочасно я живу мину як ви минули
Та не вдивляюсь я у майбуття пусте
В мені минувшина до безміру росте

Бо ж мертве тільки те чого ще не існує
Було над може буть незмінно тріумфує
Являючи струнký живий яскравий лад
Твориння й твориво процес і результ

МАНДРІВНИК

Я в двері стукаю і плачу одчиніть

Мінливе це життя мов зрадний нурт Евріпу

Як хмари нурились хисткою мілиною
З сирітським кораблем в безодню огневиць
Те каяття німе ті голосні жалі
Ти пам'ятаєш

Ті риби вигнуті ті понадморські квіти
Була як море ніч
Куди впадали ріки

Я пам'ятаю я-то пам'ятаю

Одного вечора я завітав якось
До невеселого трактиру
Із дальньої стіни у небо рвавсь Христос
Хто мав там ласицю
Хто грався з їжаком
Хто в карти грав
А ти мене забула

Вокзалів гамірних ти згадуєш сирітство
Ми каруселили по них за містом місто
Здавалось ті міста ригали сонцем уночі
Матроси й ви жінки похмурі мої товариші
Хоч ви згадайте
Жили два матроси нерозлийвода
Дружба є дружба то й говорить шкода
Молодший помираючи на бік похилився

Супутники мої
Дзвінки вокзальні електричні співи жниць

Візки з різниць полки безлічні вулиць
Мости-кавалеристи ночі сизо-алкогольні
Міста що бачив я жили як божевільні
А пам'ятаєш ті околиці заплаканих пейзажів череди

Лягли під місяцем од кипарисів тіні
Стояв і слухав я в передосінню ніч
Птаха тужливого несамовитий клич
І річки журної невгавне хлюпотіння

Вмирущі по воді пускали аж до гирла
Неситі погляди що гинули з жаги
Але між хащ і зіль мовчали береги
Лише потойбіч десь блищало верхогір'я

Тоді без гомону без гуку і яси
Пройшли повз гору ту прудкі якісь примари
У профіль голови розпливчасті тримали
Наваживши вперед примарливі списи

Титанились як стій а потім враз маліли
По прямовисній прослизаючи стіні
По-людськи плакали часом бородані
Жалкуючи про світ їм тільки зрозумілий

Кого ще впізнаєш на давніх фотографіях
Ти пам'ятаєш як бджола в огонь упала
Було це пригадай як літа пал потух

Жили два матроси два тіла один дух
Старший на шиї залізний мав ланцюг
Молодший світлі кучері в коси заплітав

Я в двері стукаю і плачу одчинітъ

Мінливе це життя мов зрадний нурт Евріпу

МАРІЯ

Ти танцювала тут малою
Меткий загонистий матльот
Чи затанцюєш і старою
Задзвонять дзвони всі ульот
Коли ж ти вернешся Маріє

Навколо маски мовчазні
А музика така далека
Мов з неба ангелів пісні
Любити хочу вас але любити злегка
Так тужно й радісно мені

Йдуть вівці йде сніжок лапатий
Чи то срібло чи то руно
Ідуть по вулиці солдати
Чом не дано так як давно
Мені це змінне серце мати

І кучері кохані ці
В чиї вони потраплять руки
В'юнкі на морі баранці
І ці твої кохані руки
Осіннє листя на ріці

Над Сеною так любо йдеться
З старою книжкою в руках
Журба з рікою рівно ллється
Тече тече й не витіка
Коли вже тиждень той минеться

САЛОМЕЯ

Аби побачити усмішку Іоанна
Над ангелів усіх я б танцювала сір
Коло дофіна ти графинею убрана
Паньматко чом же сум тобі охмарив зір

Як серце тьохкало назустріч його мові
Коли між п'яних зел я свій танок вела
І вишивала я лілеї буйнокрові
На стрічці до його владарного жезла

Кому ж мені тепер кому ту стрічку дати
Жезло його цвіте там де тече Йордань
Твої ж бо Іроде взяли його солдати
І цвіт в моїм саду увесь пійшов на в'янь

Ідіть за мною всі вставайте із-за столу
Хороший блазню мій не плач
Візьми цю голову собі за торохтьоло
Паньматко не цілуй нема вже в ній тепла

Сір ви попереду а ви драбанти ззаду
Ми поховаємо в саду цей черепок
І насадивши над могилою квіток
Всі танцюватимем по кругу до упаду

Аж я згублю свій бант
Король свій аксельбант
Кюре свій фоліант
Інфант інфантин фант

ЛЮЛЬ ДЕ ФАЛЬТЕНЕН

Як я до ваших ліз яскинь
Дражнились ви Сирени з морем
Між коней гзилися морських
Чи ангельським крилились хором
В моїх ушах той спір не тих

У голові розгардіяш
Одквітлою махаю віттю
Щоб дух жаркий прогнати ваш
Що на мій крик несамовитий
Пашить з німих кошмарних пащ

Десь є тут чудо пребагате
Що проти нього ви трава
Кров бризкає з моїх рогатин
І ввесь мій вигляд викрива
Убивство гордощів двійчатих

Греблося добре веслярам
Оподаль губ по хвиль розлогу
Юрма чарованих звірят
Нюшить радіючи дорогу
До тих моїх коханих ран

Вже світять на мою журу
Їх очі зорі ті звірячі
Та насміюся я звір'ю
Я над усі сузір'я зрячий
Бо ніччю сам тобі зорю

Спускаюся в жадливий грот
Люблю я очі ваші юні
Щаблі слизькі впадеш от-от

Здаля маленькі ви манюні
Доволі вам шукать пригод

При тій поважній та серйозній
Осипались у нас гаї
Та сонце пеститься в волозі
Хай ждуть матроси-марії
Їм щогли розцвітуть мов лози

Спустився я і небосхил
Враз одмінився у медузу
Я запалав як смолоскип
Тепер як хоч свій біль подужуй
Руками борсайся навскид

Пташки дражнилися з морями
Вчорашнє сонце било вслід
Списи нас кров'ю обагряли
В гнізді Сирен далеко від
Зірок рунистої отари

ПУСТЕЛЬНИК

Пустельник босий перед ним білястий череп
— Спокуси тлять мене печуть десь у нутрі
Приваби місяця принади словопрі
Кляну всі зречення кляну тяжкий мій жереб

Як я молюсь зірки готові утікати
О женський черепе Слонова кість Дірки
Мій крик од голоду хрипким став і гірким
Оце ж мені на піст найшовся сир діркатий

Бичуй о Господи надзахідні хмарини
Що пнуть у небеса рожевенькі задки
Вже затуляються уденішні квітки
І в стумі чується химерення мишине

В людей є ігри в чіт чи лишку в чик-чиричку
Є гра пупів є гра напів і до щирця
О Господи благий що відаєш серця
Подай мені любов пошли якусь дівичку

Щоб пальчики тяглись і нігтики цвіли
На щастя на добро хоч то знаки оманні
Щоб Незнайома та в жагучім пориванні
До мене кинулась о Господи звели

Чим Боже я згрішив нещасний одноріг
Попри вогонь жадань тужливо самотинний
Мордований мій уд мов немовля невинний
Стоїть собі стовпом на розстані доріг

Христос нагий Накинь о Господи накинь
На тіло страдника м'які нешиті шати
В криниці падає дзигарний дзвін дзвінчатий
Під ізохронний дзюрк дощевих крапелин

Тридцять ночей не спав немов непритаманний
Та так і не діждав кривавих тих потів
А ти Розіп'ятий ти кровію потів
Скажи Христе що ні в саду у Гефсимані

Стояв навколішках і наслухав як шпорта
Як шарпа в жилах кров і серце як бубнить
В артеріях на кшталт коралів чи грибниць
Але скупа навік була моя аорта

Щось раптом крапнуло Я думав благодать
І з непрощенних душ моя глумилась душка
Та потім зрозумів що то із носа юшка
Од пахноти квіток усього можна ждать

Я кпив із ангела що з ліні й недбання
Так чаші й не підніс сивенький ледащиця
Я скинув геть свою кольку волосяницю
Того жорстокого ліонського тканння

До лиха Сміх мені з ложесен тих папес
Безперсих тих святиць Іду в велике місто
Хоч може за своє осквернене дівицтво
Між рук між ласк між слів там пропаду як пес

Встаю божественно проти крутих вітрів
Мов промінь місячний обожуваний морем
Даремно я молився угодникам суворим
Моїх опрісноків ніхто не освятив

І я іду біжу О ніч Не люлі-люлі
А улю-лю Ліліт вигукує О ніч
З твоїх трагічно повитріщуваних віч
Зоряють навсібіч золочені пілюлі

Скелет невинної цариці он повис
На зорній ниточці о строгосте шалена
Вночі чорніє ліс надія мре зелена
Як умирає день дух визівнувши ввись

А я іду біжу О день Порив світанку
Сов рубіновий зір затемрив унівець
Розкривши погляди пробуджених овець
І льох з рожевими сосками наостанку

Летючі ворони даремні тіні стелять
По половіючих обрідчастих житах
При вбогих присілках де по чадних хатах
Опудала сови красуються на стелях

Ще версти ще і ще Сухі вершки ялиць і
Жалі мої буйні заводили у блуд
Мене і вимрійки думок моїх облуд
Не раз в ялинниках я ночував на глиці

І ось О вечоре Мандрівку я одбув
Мені явилося у дзвонах славне місто
І похоті мої погинули всі чисто
Обіруч я уже благословляв юрбу

О місто Я сміявсь Палаци мов черінь
Білющих трюфелів на голубому полі
Хто зна де розбрелись бажання прохололі
Скуфійку надягла смиренницька мігрень

Всі перелюбниці до мене йшли на сповідь
В уяві блудних жен святим я став умент
Лорій і Зелотід Луїз і Діямант
Я чув палкі слова Гріхів великих повідь

Нас пойняла Святий спаси і розгріши
Пізнай наші серця жагучі наші ігри
І плоті вибрики і пристрасті як вихри
Цілунки медяні на пагубу душі

І я їх розгрішав гріхи багрянокрові
Тих голих поетес і фей і форнарін
А з помислів моїх лишивсь хіба один
Не чуть не бачить як у млості вечоровій

Пливуть зливаються в якийсь незграйний хор
Коханців стогони і захвати самичок
Сплетіння ярих тіл між кров'яних порічок
І тихі святощі суворих пасифлор

ЕМІГРАНТ ІЗ ЛЕНДОР РОУДА

З циліндром у руці зайшов він в ательє
Що в вищих сферах тон на моди задає
Диктатор комерсант що творить все таке нам
Здіймав там голови шикарним манекенам

Пливли туди й сюди стострумені юрби
І тіні по землі стелили безлюбовні
А в темні небеса озер сяйливих повні
Злітали зграї рук мов білі голуби

Я завтра попливу до дальньої Америки
І вже не повернусь вілтіль
Як збагатять мене оті ліричні прерійки
По рідних вулицях водить незрячу тінь

Нехай із Індії вертається солдат
Розпродав спекулянт душі моєї жевриво
А я у модному засну собі під деревом
Де мавпи і птахи безгамірні сидять

І манекени тут хто фрак а хто маніжку
Замовив лорд якийсь не викупив і вмер
Із себе скинули й значну діставши знижку
Він одягнувсь неначе мільйонер

На вулиці роки
Ішли мов каторжани

Заковані в кайдани
Дивились на шибки

І дні якісь були вдовецькі високосні
Криваві п'ятниці з суботами навпіл
Тягучі поминки а небеса незносні
Весь час лили дощі циганські і сліпі

В осінньому порту під вітру вокалізи
Як руки юрб вплелись у листопад лісів
Поставив він на палубі валізу
І сів

Вже океан йому вологі поцілунки
У пелехи ліпив навіюючи ляк
А з емігрантів хто тягнув до міста руки
А хто ридаючи навколішках закляк

Він довго ще дивився як береги вмирали
Лише дитячий десь кораблик ледве мрів
Букетик упустив на воду хтось недбалий
І океан увесь буйнуючи зацвів

Хотілось би йому щоб той букет світився
Десь серед інших хвиль між зграй рибок танечних
Та вже із пам'яті відкільсь
Став ткатись килим-безконечник
Минулих мучених років

Щоб потопить мов бліх тих ткаль неприторенних
Допитливих на всі гріхи святош
Він з морем заручився як дож
Під гук новітньої безмужньої сирени

О море ринь у ніч До ранньої доби
Акули зирили жадібними очима
На трупи днів що їх черва зірок точила
Між бурхотом валів і скалками клятьби

БАГАТТЯ

В найчеснородніший з вогнів
Живі я кидаю долоні
І мертві голови богів
І дніщо знидили в полоні
Ти вогню так мені велів

Зірки рвонули в буйну ристь
Майбутності несучи тавра
По табунах що розбрелись
Заржали огирі кентаври
Залементіла всяка рість

Нема голів нема вже й глав
Де дівся Бог моєї юні
Любов зненацька стала зла
Гори кипи в пломіннім шумі
Душе роздягшись догола

Серця звисають із гілок
Вогні заквітли по отаві
Головосіку чути зойк
І зорі падають криваві
Усе ж то голови жінок

Тебе тримає як вельон
Пришпилена до міста річка
Та й камінь зрушить Амфіон

Ти чуєш знову перекличка
Пий чари ті за тоном тон

*

Палаю на кострищі божественного палу
І руки віруючих кидають мене туди знову і знову
Незліченні тисячі раз
Коло мене горятъ суглоби порубаних мучеників
Заберіть із багаття ті маслаки
Мене одного вистачить навіки підтримувати огонь моєї втіхи
А птахи прикриють своїми крилами моє обличчя й сонце

О Пам'яте Скільки перероджуєтъся родів
Від Тіндарідів до палаючих гадюк моєї мрії
Бо що таке і змії як не шиї
Безсмертних не співочих лебедів
Так оновляється моє життя
Великі кораблі снують по хвилях
І я ще раз вмочаю руки в Океан

Ось пароплав і життя моє оновлене
Огонь його безмірний
Немає вже нічого спільного між мною
І тими що бояться опектись

*

Злинаючи з висот де мислить вічне світло
Й сади кружляють вище всіх рухомих сфер
Масковане майбутнє полум'яніє в небесах

Чекаємо твоєї ласки моя другине

Божистий маскарад і глянути не смій

Коли ж заголубіє на горизонті Острів Мрій

Над атмосферою підноситься театр
Без інструмента будував його черв'як Замір
Втім сонце залило веселчасті майдани
Морського міста що десь вирнуло з-за хмар
Голубки на дахах знайшли спочин жаданий

Он сфінксів череда тюпачить до сфінксарні
Пастуший спів обрид на вічнім попасанні
Театр будовано з неплинного вогню
Як зоряні тіла що живлять порожню

А ось уже й спектакль
Засів я назавжди в партерному фотелі
Коліна лікті голова даремний цей пентакль
Скрізь по мені вогні ростуть як імортелі

Актори нелюди якісь премудрі монстри
Тут демонструють дресированих людей
Так ось ти
Земле подерта латкована річками де-не-де

Вже краще день і ніч сидіти у сфінксарні
Щось намагатись розгадать поки тебе з'їдять

ЗАРУЧИНИ

Присвячуеться Пікассо

Весною в мандри йдуть невірні наречені
І з кипариса де гніздиться синій птах
Злітає синій пух розвіюється в прах

Мадонна на зорі збирала цвіт синюх
А завтра рватиме ще й запашні левкої
Оздобити гніздо голубки до якої
Одного вечора прилине Голуб-Дух

В цитриновім гаю на сонячнім пониззі
Кохалися пташки як любим ми кохать
Далекі села мов повіки їхні сизі
А між цитринами серця їх майорять

*

Діждав од друзів я освідчення в погорді
І склянками хилив з біди зірки
А поки спав то ангел смерті вигубив
Овець і пастирів по жалібних вівчарнях
Покрали оцет лжецентуріони
Скакали шмагані молочаєм старці
До місяця ріжки вогнем дзюрили газовим
Ранкової зорі не бачив я ні разу
У кухлі по душі дзвонили похоронці
При блиманні свічок спадали пінні брижі
У вир спідниць нехлюйний і розхристаний
Роділлі в машкарах збирались на очистини
Був город уночі немов архіпелаг
Жінки знай жебрали кохання і покори
Неначе Флегетон ріка смутна текла
І йшла за тінню тінь та все якісь потвори

*

Мені й себе вже не жаль
Не можу вимовити мук мовчання
Усі слова що мав сказати обернулися в зірки
Ікар поривається до моїх очей одного й другого
Носильник сонць горю між двох туманностей
Що ж я зробив теологічним звірам розуміння
Колись мерці приходили мені вклонятись
Я чаяв кінця світу
Аж мій кінець настиг ревучим ураганом

*

Я мав одвагу оглянутись назад
Шлях мій позначено трупами днів
Плачу над ними
Одні гниють у церквах італійських
Або в малих лимонових гаях
Де цвіт і плід
Буяє водночас у яку хочеш пору
А другі плакали як мерли по шинках
Де кружеляли пломенисті китиці
В очах мулатки що винаходила поезію
Ще й досі розпукають електричні троянди
В саду моєї пам'яті

*

Даруйте мені моє невігластво
Даруйте що розучився по-давньому в вірші грати
Нічого більш не знаю лише люблю
Квіти в моїх очах знову стають огнями
Мислю божественно
Всміхаючись не мною створеним істотам
Та якби час прийшов і тінь нарешті стала

Помножилась являючи формальну розмаїтість мого кохання
Я подивляв би власний твір

*

Додержуюсь недільного спочинку
І славлю лінь
Ну як ще зменшити
Той мінімум науки
Що маю од своїх чуттів
Одно подібне на гори на небо
На міста на мою любов
Схоже на пори року
Живе обезголовленим у нього голова то сонце
А горло перерізане то місяць
Хотів би я огніти нескінченно
Почваро мого слуху ти рuчеш і плачеш
За гриву тобі грім
А пазурі твої повторюють пташиний гамір
Той монструозний дотик пройняв мене і отруїв
Очі мої плавають далеко десь від мене
Нерушені світила то вчителі мої без іспитів
А найгарніший монстр
Що має лавру смак невтішно тужить

*

Дійшло до того що вже й брехень не боюсь
Он місяць вариться немов яйце на блюді
Кольє з краплин води прикрасить потопельницю
Ось мій букет квіток це пишні пасифлори
Підносять бережно два вінчики тернові
Ще вулиці вологі від дощу
Десь пильні ангели працюють на мене дома
І місяць і печаль зникають

У білий гожий день
І цілий божий день ходив я і співав
Жінка якась край вікна дивилась довго-довго
Як я ішов собі й співав

*

На розі вулиці розхристані матроси
Чечітку шкварили бряжчав акордеон
Я сонцю все віддав
Все крім моєї тіні

Лебідки і тюки сирени вже безмовні
В надобрійній імлі фрегат останній зник
Вітри впокоїлись повиті в анемони
О Діво березня пренепорочний знак

*

Полум'ярем горю між вас храмовики
Пророкуватимем разом як хоч магістре
Я любий вам огонь жертовний і палкий
О ніч розцвічена в ракет шугастих іскри

О вільний пломінь уз рушителю О пал
Що схочу те й задму О згубо логомаха
В своєї смерті муть і славу я б попав
Як у вертку мішень мальованого птаха

О птах непевності коли тебе я збив
Любов і сонце закружлялися в екстазі
А гречний виводок твоїх осінчуків
Спорудив цей костер гніздо моїй одвазі

ЛУНА

Історія у нас трагічна
Як маска гордого тирана
Ніяка сила вже магічна
Ніяка патетична драма
Кохання нашого не ввічнять

Упившись опієм — мана
Солодка й чиста — Томас Квінсі
Про Анні марив де вона
А я кажу собі Відкинься
Минай минаймо все мина

І згадка вмре як на узліссі
Рогів мисливських мре луна

ВАНДЕМ'ЄР

Нащадки згадуйте про мене я ж бо жив
У буряну добу падіння королів
Один по одному в печаловитій тиші
Свій скін безтрепетно стрічали августійші

У вересні Париж буває чарівним
Як виноградна ніч розжевріє над ним
Рясними гронами і птахи винозорі
В п'янкому захваті клюють достиглі зорі
Що виновбрання ждуть на вранішній зорі

Одного вечора якраз о цій порі
Додому ідучи по набережжі Сени
Я вчув протяжливий і урочистий спів

Що часом замовкав щоб інших голосів
Прийняти здалека зустрічні кантилени

Вслухався довго я в той гомінкий крутіж
Що звирував його розгуканий Париж
Жага мене пече Міста усього світу
Вливайтеся цілком в гортань мою неситу

І глянь уже Париж нестримний в тій жазі
Збирає солодощ без міри коштовиту
Що дивогронами співає на лозі

Тут обізвався Ренн за ним Кемпер і Ванн
Ось ми Париже пий З найкращих поривань
Що вигронилось тут що сонцем наіскрилось
Тобі чудовний несемо в саможертовний принос
Доми людей мозки і цвинтарі і мури
Колиски повні крику якого ти ніколи не почуєш
Думки наші річки з верхів'я до низів
Шкіл пагінці і руки наші храми
Що близяться дзвіницями перстами
І розум наш гнучкий тобі шлемо
Чудною тайною закритий на замок
Фатальною лицарською на вроду
Незнаною ні Греції ні Сходу
Двоїстий розум наш потойбіч красоти
Якого іншому повік не осягти
Двоїстий сенс прадавньої Бретані
Де океан в напрузі ненастанній
Прибоями старий валашить материк

І вже із Півночі луна бадьорий крик

Париже ось де ми твої живі напої
Міста із надміром потенції мужської
Де у святих цехах стальні святі горланять
Де хмари вагонять од димарів
Од тих індустріальних Іксіонів
Мільйони рук у нас на фабриках заводах
А пальці їх робітники
Що голі
Реальність продукують погодинно
Це все віддаємо тобі

Тут обізвався Ліон старим своїм собором
Що нове небо ткав псалмів шовковим перебором

Париже пий божественні глаголи
Що ллються із устен моїх із Сони й Рони
Тут воскресає культ пречудотворних прощ
Із мученицьких язв кривавий рине дощ
О літепло благе о біль що смерть долав
Дитина дивиться як вікна розхиляються
І п'яні птиці опадають грона глав

І з Півдня обізвався хорал новий

Париже розуме єдино ще живий
Що переплеском доль формуєш нам гумори
І ти охляле Середземне море
Беріть наші тіла як проскурки ламайте
Високі ці чуття сирітський їх танок
Тобі Париже стануть за улюблене вино

А там з Сіцілії метнувсь не крик а хрип
Здавалось ті слова скандує крильми гриф
З лов наших ягоди давно вже обірвали

Всі лоском полягли ті наливні овали
Витворний їх букет кров сонце сіль земля
Бери Париже спрагу утоляй
Під хмарами голодними що он
Голубить їх Творець навскісний Іксіон
Під небом де тьма тем виводиться ворон

О грона й очі ці що вицвіли по-свійськи
Як нудиться життя у лозах сіцілійських

А де ж сяйливі погляди сирен
Що мореходи їх довірливі любили
Вже не почуєм їх ми біля скелі Скілли
Трьох ніжних голосів у душу не вберем

Протока тут як стій перемінила лик
Обличчя з плоті із води із чого хочете
Лицяються до нас
Ні ви не лиця ви лицьовані личини

І молодий плавець всміхавсь між берегів
А потопельники із виру виринали
Й пливли за ним тікаючи від дів
Що покидали і пучину й скали
Й своїх блідих потоплених мужів
А потім бавились у сонячнім просторі
Й пірнали знов у глиб де западають зорі

Як на шиповище многоголових змій
Покрита вся розкритими очима
Знов ніч прийшла почув я владний голос твій
О Риме
Ти враз прокляв мої колишнії думки
І небо де любов спрямовує зірки

Вовчки що виросли на скорбнім хреснім древі
І зав'ядаючий у Ватікані крин
Настоюють вино що я тобі точу
Вино як чиста кров того хто розуміє
Божественність рослинної свободи
Про неї ти не чув

Вінець трицарствія додолу впав без скарги
Сандалями його стоптали ієрархи
Побляк демократичний блиск
Ніч царствена гряде погуба всяких тварей
Голубки і орла ягниці і вовчиці
Юрба царів ворожих і жорстоких
Устане з домовин на поклик винотоки
Як ти захланна і до бенкетів жадна
Попить мого двохтисячлітнього вина

Рейн з Мозелем зливається мовчазно біля Кобленца
То день і ніч Європа ревно молиться
Я забарившися на набережній млистій
Чув як години падали мов виноградне листя
І під той супровід лунав із дальніх гін
Двох чистих рік благальний гімн

В твоїм краю Париже кращі вина
Ніж ті що родяться на наших берегах
Та й наші мужні грона вже в точилах кровоточать
Тебе прагнущого задовольнити хочуть
Пий усю кров Європи упивайся
Бо ти один прекрасний і шляхетний
Бо ти один утілить можеш Бога
Всі виноградарі мої в цих чепурних домах
Що ввечері купаються вогнями в наших водах
Хоч і не відають що ти єдина суть
Хвалу тобі проречисту несуть

Ми ж плинні руки склавши молитовно
Мандруєм хвилями туди де солі повно
А місто спить в міжріччі як між ножиць
Згасивши проти ночі всі вогні
І в цій повсюдній тишині
Хіба далекий сплеск дівочий сон тривожить

Тепер вже з далини гукали сотні міст
У гаморі губивсь їх слів правдивий зміст
Ввіллявсь в той шумний вир
І стародавній Трір
Ввесь світ сконцентрувавсь у тім вині
Злилися в нім моря рослини й звірі
Оселі долі і співочі зорі
І люди перед небом на колінах
Покірне нам залізо щирий друг
Вогонь що мусимо любити як самих себе
Всі вславлені мерці для пам'яті єдині
І блискавки немов нові думки
Всі імена по шість всі числа поодинці
Паперу гори що звиваються мов полум'я
І ті що у землі нам вибілять кістки
Терплячі нудьгарі безсмертні хробаки
Війська шиковані до бою
Ліси розп'ять і мій курінь на палях
При березі очей які я так люблю
Квітки які кричать поза устами
Все невимовне несказанне
Мені Довіку невпізнанне
Все одмінилося у чистеє вино
Парижеві на згагу
І так одкрилося мені

Діяння гожі дні жахливі сни
Злягання проростання вічна музико

Ширяння поклоніння світлий болю
Світи на себе схожі і на нас
Я випив вас і не вгасив жаги

Але відтоді я пізнав смак всесвіту
Я всесвітом упився
Із набережжя дивлячись на гін ріки і сон шаланд

Тож слухайте мене бо я гортань Парижа
Захочу знову вип'ю цілий світ

Гей слухайте мій спів всесвітнього пияцтва

Та вереснева ніч кінчалася помалу
Червоні вогники мостів згасали в Сені
Зірки ховалися народжувався день

VITAM IMPENDERE AMORI**

* * *

Любов померла на руках
Ти пам'ятаєш першу зустріч
Та інша прилетить як птах
Ти тільки вийди їй назустріч

Минула ще одна весна
Вона була ласкава й ніжна
Прощай годино чарівна
Ти прийдеш знов жадана й ніжна

* * *

Блідавий суморок затяг
Чужих кохань танок розмінний
Мій спомин спить у ланцюгах
Далеко десь від наших тіней

Та руки внизуються в пам'ять
Палючі як огненний біль
І Фенікса вже крила правлять
У спопеляючу купіль

Ланцюг протерсь помалу-малу
Схопився спомин і побіг
Чуй як глузує з нас зухвало
Я знову в тебе коло ніг

* * *

Мене ти так і не вгадала
А вже дивись іде кортеж
Ця гра була для нас невдала
А втіхи ж ми хотіли теж

Розбіглись маски кожна з кожним
Троянда в хвилю порина
В мені бринить гучком тривожним
Тобі не знана таїна

* * *

В саду громадка їх мала
Оповідали оповідки
А ніч їм коси розплела
Підкравшися не знати відки

О діти діти вам колись
Без крил літалося так гарно
Ти роже дика не колись
Бо аромат загубиш марно

Така пора хто хоч той крадь
Цілунки локони ружанці
А можна й струменів нарвать
З фонтана всіх троянд коханця

* * *

Ти йшла в прозору чисту воду
Я в погляді твоїм тонув
Пройшов солдат нагнулась швидко
Зірвала одвернувшись вітку

Ти попливла а в мене серце
Мов перекинутий вогонь
Його розсяяли дзеркала
Вологи що тебе купала

* * *

От і минула юність мила
Зів'яв вінок зірви та кинь
Прийшла в сам раз пора дозріла
Пора зневаг і підозрінь

Це штучна кров чого ж бояться
І цей пейзаж міраж куліс
Фігуру зграбного паяца
Підкреслює уявний ліс

Холодний блік по сцені грає
І по твоїй блідій щоці
І раптом постріл тишу крає
Не все одно що ті що ці

Крик захлинувсь портрет всміхнувся
Хоч і розбилось в рамі скло
Мотив нечутно ворухнувся
Між тим що буде й що було

От і минула юність мила
Зів'яв вінок зірви та кинь
Прийшла в сам раз пора дозріла
Пора жалів пора прозрінь

** Присвятити життя коханню (латин.).